

AÐUR TILNEFND Í FRAKKLANDI Velgengni Auðar Övu Ólafsdóttur í Frakklandi heldur áfram en bók hennar, Ríging í nóvember, hefur verið tilnefnd til FNAC-verðlaunanna sem starfsfólk bókaevslana þar í landi velur. Ríging í nóvember kom út á Íslandi 2004 en er ekki væntanleg í franskrí þýðingu fyrr en í haust. Lestareintökum hefur hins vegar verið dreift í bókaevslanir. Afleggjarnir eftir Auði Övu hefur selst í um 200 þúsund eintökum í Frakklandi.

KARLMANNLEGT PISS

Myndlist ★★★★★

Hlandvættir

Guðmundur Thoroddsen

Gallerí Poka

Í glænýju gallerí í kjallara Hríms hönnunarhúss að Lauga-vegi 25 í Reykjavík, Gallerí Poku, stendur núna yfir sýning Guðmundar Thoroddsen, Hlandvættir.

Þessi yfirskrift, Hlandvættir, gefur kaldhæðinn forsmekk af því sem koma skal, en hér má ímynda sér að sé á ferð útírnúningur á orðinu hlandvættir og aðeins háinu bætt við fyrir framan. Titillinn er líka mjög lýsandi fyrir sýninguna. Stórskornir karlar (hlandvættir) með myndarlegt háir og alskegg eins og hefur verið þó nokkuð í fisku síðustu misserin hér á Íslandi, eru í aðalhlutverki, sumir í pissukeppni en aðrir á vakt og standa vörð um galleríð og það sem þar fer fram (rétt eins og hlandvættirnir okkar gæta lands og þjóðar). Enn aðrir hlandvættir láta í sér heyra úr hátölurum en þar eru á ferð andar hlandvættanna sem „léttu og þynja yfirbragðið eftir því sem á þeim liggur“, eins og sagt er frá í sýningarskrá.

Í miðju sýningarsalarinn

standa fjórir litlir hlandvættir að pissa. Þetta eru litlar höggmyndir úr tré sem raða sér upp í kringum bikar sem unninn er úr hrossataði. Hvor sínum megin við þá uppstillingu í sínu horninu hvor eru tveir tréhausar af sams konar hlandvættum á stöplum. Annar er með mikið blátt háir og skegg, tóm augu, ofboðsleg eyru og þríhyrnt grænt nef. Sá til vinstri er eins nema háir og skegg eru rauðbrún og nefið karrýgult. Á lítið eitt flæðandi blekteikningum á veggjunum eru karlarnir enn á ferð, og aftur að kasta af sér vatni rétt eins og þeir sem standa í kringum bikarinn. Þessu til viðbótar hljóma fornlegir og nokkuð ógreinilegir söngvar og köll úr hátalara bak við tjald. Stundum eru þetta hvatningarhróp, eins og á íþróttakapleikjum, og stundum einhver oræðari hljóð. Allt þetta skapar þetta nokkuð frumstæða stemningu í salnum, eins og enduróm úr fornum sið.

Í sýningarskrá er talað um að hér sé á ferð sýning um hversdagsleg afrek karlmanna í gegnum aldirnar og vísað þar í pissukeppni, og karlmannlegan hárvöxt.

Tengingar við pissukeppni útrásarvíkinganna okkar og þeirra klappiús sem og tengingar við kynjaumræðu síðustu

missera koma allar upp í hugann við skoðun sýningarinnar.

Tengingar við piss eru annars þó nokkrar í íslenskunni. Að pissa í skóinn sinn er skammgóður vermir, það er ekki gott að fá hland fyrir hjartað og maður getur pissað í sig af hrifningu og hræðslu. Piss getur einnig orðið karlmanninum til trafala, þegar klósettferðir fara að halda fyrir honum vöku á nóttinni, en lyf við slíku hefur verið í umræðunni nýlega.

Hlandið hefur einnig komið ítrekað við sögu myndlistarinnar. Skemmst er að minnst hlandkristis Andres Serrano, sem var ljósmynd af plastkrossi sem var búið að dýfa í skál fulla af hlandi listamannsins, og einnig vídeóverksins Circulator frá árinu 2002 eftir Hrafnkel Sigurðsson, en í verkinu þessar listamaðurinn látlaust upp í sig.

Það er sér-karlmannlegt að pissa fyrir næsta húshorn, þó það sé sannarlega ekkert stórkostlegt afrek, en á þessari sýningu er það upphafið. Góðlátlegt grín er gert að karlmannskunni um leið og hún er tónuð niður.

Þóróddur Bjarnason

Niðurstaða: Karlmaðurinn upphafinn og afbyggður um leið í haganlega gerði sýningu.

PISSAÐ Í KROSS Hland hefur ítrekað komið við sögu myndlistarinnar eins og verk Andres Serrano og Hrafnkels Sigurðssonar sýna. FRÉTTABLAÐIÐ/STEFAN

- ✓ 100% HREINN
- ✓ ENGU BÆTT VIÐ
- ✓ EKKERT TEKID ÚT

Tónlist ★★★★★

Sumartónleikar Listasafns Sigurjóns Ólafssonar

Söngkonumar Elin Ósk Óskarsdóttir og Elsa Waage fluttu dúetta og einsöngsatriði. Peter Maté lék á pianó.

Listasafn Sigurjóns Ólafssonar, 24. júlí

Bjánhrollur

Ég var nýlega á tónleikum dauðarokksveitarinnar Lazyblood í Iðnó. Þeir söngkerfis. Eftu tónarnir voru skerandi og óþægilegir áheyrnar. Auðvitað hjálpaði það ekki til að ég sat á fremsta bekk. En hljóðstyrkurinn hefur varla verið mikið minni á aftari bekkjum í svo litlum sal.

Eins og nærri má geta var útkoman ekki góð. Ekki þó bara vegna hávaðans. Það vantaði listfengi í túlkunina. Elin Ósk söng allt eins. Það var engin dýpt í tónlistarflutningnum. Ekkert sem var heillandi, enginn seiður. Músikin var langt í burtu. Hér var ekki iðkuð list heldur íþrótt, og hún miðaðist við að hafa sem allra hæst.

Söngur Elsu Waage var mun áheyrilegri. Röddin var lítrikari og þýðari. Túlkunin var oft spennandi og safarík. Röddin var líka dýpri, sem kom vissulega betur út í litlum sal. Hún var ekki svona skerandi. En burtséð frá tónsviðinu þá var rödd Elsu einfaldlega ómöguleg og í meira jafnvægi. Því miður fékk maður sjaldan að njóta söngs Elsu án Elinar þar sem dúettar voru aðallega á efnisskránni.

Þeir dúettar sem tilheyru óperum voru kryddaðir með leikrænum tilbúðum. Söngkonumar hefu betur sleppt því. Leikurinn var tilgerðarlegur og ósannfærandi. Þarna vantaði skýringu á undan um hvað viðkomandi dúett snerist. Slíkar útskýringar hefu sett leiktilburðina í skiljanlegt samhengi fyrir þá sem ekki þekktu dúettana. Því var ekki að heilsa og í staðinn fór um mann bjánhrollur hvað eftir annað.

Á pianóíð spilaði Peter Maté. Hann gerði það af stakri fagmennsku. En það dugði engan veginn til að gera þessa tónleika skemmtilega. Jónas Sen

Niðurstaða: Grófur og óskáldlegur söngur gerði manni lífið leitt.